

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **ELASTEFLEX Lysice s. r. o.**, se sídlem Průmyslová 591, Lysice, zastoupen JUDr. Vojtěškou Burešovou, advokátkou se sídlem Jedovnická 2346/8, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2020, č. j. 29 Af 13/2018 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2017, č. j. 50928/17/5200-11433-700284 (dále též „rozhodnutí o odvolání“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 24. 3. 2017, č. j. 1277087/17/3007-50524-709553 (dále též „dodatečný platební výměr“), kterým žalobci Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále též „správce daně“) po postupu k odstranění pochybností doměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 a současně jej vyrozuměl o jeho zákonné povinnosti uhradit související penále. K doměření daně orgány finanční správy přistoupily z důvodu, že žalobce neprokázal daňovou uznatelnost jím v řádném daňovém přiznání uplatněného nákladu ve výši 5 212 300 Kč za zajištění rámcových zakázek na výrobu nerezových vlnovců pro rok 2014 od dodavatele CZECH CONTACT s.r.o. (IČO: 61973807; dále též „CZECH CONTACT“) zaúčtovaného v účetnictví žalobce na základě faktury č. 029/2014.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem identifikovaným ve výroku tohoto rozhodnutí. Krajský soud byl názoru, že správce daně adekvátně osvědčil pochybnosti týkající se nákladu souvisejícího s fakturou č. 029/2014, když poukázal na daňové řízení ve věci odpočtu daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období měsíce prosince roku 2014, jež se týkalo totožného daňového dokladu, a bylo pravomocně skončeno se závěrem, že žalobce neprokázal faktické uskutečnění předmětného plnění majícího spočívat ve zprostředkování rámcových smluv na výrobu vlnovců společností CZECH CONTACT. Tyto pochybnosti přitom žalobce v nyní vedeném řízení na dani z příjmů právnických osob nevyvrátil a neprokázal, že by se sporovaná služba fakticky uskutečnila tak, jak o ní bylo účtováno. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že v řízení týkajícím se daně z příjmů nelze vycházet ze závěrů (dle žalobce nesprávně vedeného) řízení týkajícího se daně z přidané hodnoty. Soud poukázal na § 93 odst. 2 daňového řádu, podle kterého lze jako důkazní prostředky užít i podklady převzaté z jiných daňových řízení. Vzhledem k tomu, že se v případě řízení o DPH i v případě řízení o dani z příjmů jedná o stejné plnění přijaté od stejného dodavatele (společnosti CZECH CONTACT), správci daně nic nebránilo vycházet z důkazů provedených v řízení o DPH i v řízení o dani z příjmů právnických osob. Žalobce byl přitom se skutkovými zjištěními vyplývšími z řízení o DPH v řízení o dani z příjmů seznámen a měl možnost se k nim vyjádřit (což také činil – podáními ze dne 14. 3. 2017). Argumentaci žalobce týkající se neexistence šance na úspěch v případě řízení o dani z přidané hodnoty za období prosinec 2014 krajský soud považoval za irelevantní. Krajský soud nesouhlasil ani s tím, že by orgány finanční správy dostatečně spolehlivě nezjistily skutečný stav, když neprovedly žalobcem navržené důkazní prostředky. Ze správního spisu dle soudu plyne, že správce daně se důkazními prostředky předloženými žalobcem podrobně zabýval, když tyto hodnotil nikoliv ve vazbě na řízení ve věci DPH, jak tvrdí žalobce, ale zcela správně z hlediska naplnění podmínek pro daňovou uznatelnost nákladu pro daň z příjmů. Správce daně zejména uvedl, že žalobce předložil buď důkazní prostředky nesrozumitelné, neboť nebyly v jednacím jazyce (byly v jazyce německém), nebo důkazní prostředky irelevantní, které sice prokázaly, že žalobce vyrobil vlnovce (tuto skutečnost však správce daně nezpochybňoval), avšak nebyly s to prokázat, zda se společnost CZECH CONTACT fakticky zasloužila o zajištění rámcových zakázek v oblasti výroby vlnovců. Správce daně proto dle soudu postupoval správně, doměřil-li žalobci daň z příjmů. Krajský soud v této souvislosti poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č. j. 2 Afs 192/2006 - 122 (zabývající se důkazním standardem při prokazování daňové uznatelnosti nákladů na zprostředkovatelskou činnost) a na personální a strukturální propojení jednotlivých subjektů (jednatel žalobce byl současně i jednatelem společnosti CZECH CONTACT a německé mateřské společnosti žalobce Skodock Verwaltungs und Vertriebs GmbH). Krajský soud nepřisvědčil ani dalším žalobním námitkám, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (plné znění rozsudku, stejně jako veškerá další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje).

III.

pokračování

[3] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Tvrdil, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a nevypořádání se všemi žalobními námitkami. Dále pak byl názoru, že orgány finanční správy nedostatečně zjistily skutkový stav věci a neumožnily stěžovateli unést jeho důkazní břemeno. Nesprávně se totiž odmítly s odkazem na řízení ve věci DPH zabývat důkazy stěžovatelem předloženými jako příloha jeho vyjádření k výsledku postupu k odstranění pochybností. Závěry řízení ve věci DPH však dle stěžovatele neměly být přenášeny do řízení o dani z příjmů. V řízení o DPH (týkajícím se zdaňovacího období prosince roku 2014) totiž stěžovatel nemohl být nikdy úspěšný, neboť doklad č. 029/2014 mu byl doručen až v lednu roku 2015, pročez toto řízení nemohlo nikdy prokázat, zda se sporovaná služba uskutečnila, či nikoliv. Správce daně pak dle stěžovatele pochybil a postupoval formalisticky, pokud některé ze stěžovatelových důkazů odmítl s odůvodněním, že tyto jsou v německém jazyce. Stěžovatel byl přesvědčen, že jím poskytnuté a navržené důkazy byly s to prokázat rozhodné skutečnosti. Z rozsudku krajského soudu nelze nadto seznat, proč soud nepovažoval stěžovatelem předložené a navržené důkazy za relevantní. Nepřípadné jsou pak dle stěžovatele i odkazy krajského soudu na § 93 daňového řádu, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č. j. 2 Afs 192/2006 - 122, a na strukturální a personální propojenost jednotlivých zúčastněných subjektů. Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybnil i postup správce daně v daňovém řízení týkajícím se daně z přidané hodnoty a taktéž některé závěry správce daně ohledně odlišnosti jednotlivých faktur č. 029/2014 založených ve správním spise, ohledně obsahu protokolu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 1619272/15/3007-60562-705285, a ohledně data uzavření svých účetních knih. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a aby věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za správný a zákonný. Odkázal na rozhodnutí o odvolání a své vyjádření k žalobě a dodal, že nepochybil, převzal-li do řízení na dani z příjmů některá skutková zjištění učiněná v řízení na dani z přidané hodnoty. Tato zjištění vyvolala pochybnosti o správnosti stěžovatelem uplatňovaného nákladu souvisejícího s dokladem č. 029/2014. Tyto pochybnosti přitom stěžovatel v řízení týkajícím se daně z příjmů nerozptýlil a neprokázal, že se předmětné plnění fakticky uskutečnilo. Stěžovatelem předložené doklady se týkaly výroby vlnovců, nikoliv zprostředkovatelské činnosti, kterou měla tvrzeně pro stěžovatele vykonat společnost CZECH CONTACT. Žalovaný byl pak na rozdíl od stěžovatele názoru, že odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č. j. 2 Afs 192/2006 - 112, je pro projednávanou věc případný. Tvrzení stěžovatele o tom, že krajský soud považoval za přítěžující skutečnost strukturální propojenost jednotlivých subjektů, pak žalovaný považoval za účelové. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující podstatné skutečnosti.

[8] Stěžovatel podal dne 17. 2. 2015 dodatečné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce prosince roku 2014, ve kterém na řádku 40 uvedl přijaté zdanitelné plnění ve výši 5 212 300 Kč. Jako přílohu tohoto daňového přiznání stěžovatel přiložil mj. fakturu č. 029/2014 vystavenou společností CZECH CONTACT za provizi za „zajištění rámcových zakázek pro rok 2014 v hodnotě 1.880.000 € v oblasti »Výroba kovových vlnovců z nerezů«“. Správce daně následně zjistil, že uvedená faktura souvisí s rámcovou smlouvou mezi stěžovatelem (zastoupeným jednatelem Dipl.-Ing. Janem Güttlerem) a společností CZECH CONTACT (zastoupenou taktéž jednatelem Dipl.-Ing. Janem Güttlerem) ze dne 2. 1. 2014, dle které se společnost CZECH CONTACT zavázala stěžovateli zajistit rámcové zakázky na rok 2014 v oblasti „Výroba kovových vlnovců z nerezů“, a to za odměnu ve výši 10 % z objemu rámcových zakázek na základě vystavené faktury k datu 31. 12. 2014.

[9] Správce daně ohledně uvedeného dodatečného daňového přiznání zahájil postup k odstranění pochybností, který byl ukončen s tím, že stěžovatel neprokázal oprávněnost odpočtu souvisejícího s předmětnou fakturou č. 029/2014, neboť neprokázal faktické uskutečnění dané služby (tj. zejména to, zda společnost CZECH CONTACT pro stěžovatele zajistila deklarovaná plnění v deklarované výši). Správce daně proto dne 12. 5. 2015 vydal dodatečný platební výměr č. j. 2369022/15/3007-50524-702850, kterým stěžovateli za zdaňovací období prosinec roku 2014 doměřil daň z přidané hodnoty ve výši 0 Kč (tj. neuznal jím nově nárokový odpočet daně). Závěr o neprokázání oprávněnosti odpočtu z důvodu neprokázání faktického uskutečnění služby pak byl potvrzen i žalovaným jako odvolacím orgánem, který rozhodnutím ze dne 13. 10. 2015, č. j. 34471/15/5300-21442-711916, zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil předmětný dodatečný platební výměr na DPH.

[10] Dne 30. 8. 2016 provedl správce daně v sídle stěžovatele místní šetření, během kterého zjistil, že faktura č. 029/2014 byla zahrnuta do nákladů snižujících základ daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014.

[11] Dne 20. 10. 2016 správce daně vydal výzvu č. j. 4040138/16/3007-50524-709553, kterou stěžovatele vyzval k podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014. Uvedl, že na základě zjištění učiněných v řízení ve věci DPH dospěl k závěru, že služba související s fakturou č. 029/2014 se fakticky neuskutečnila, protože související náklad ve výši 5 212 300 Kč nelze uznat jako daňově účinný.

[12] V reakci na danou výzvu stěžovatel podal dne 7. 11. 2016 dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014, avšak základ daně v něm nenavýšil o předmětnou částku 5 212 300 Kč.

pokračování

[13] Správce daně proto vydal výzvu ze dne 22. 12. 2016, č. j. 4772327/16/3007-50524-709553, kterou zahájil ohledně předmětného dodatečného daňového přiznání postup k odstranění pochybností. V této výzvě správce daně uvedl, že mu vznikly pochybnosti o správnosti a pravdivosti údajů uvedených v dodatečném daňovém přiznání, ve kterém stěžovatel nezvýšil základ daně o náklad související s fakturou č. 029/2014 od společnosti CZECH CONTACT. Správce daně zopakoval zjištění plynoucí z řízení ve věci DPH. Odkázal zejména na skutečnost, že stěžovatel neprokázal faktické uskutečnění sporované služby a také na skutečnost, že z vyjádření Dipl.-Ing. Jana Güttlera vyplynulo, že skutečným příjemcem zprostředkovatelských služeb na základě předmětné rámcové smlouvy nebyl stěžovatel, nýbrž jeho německá mateřská společnost Skodock Verwaltungs und Vertriebs GmbH. Správce daně proto stěžovatele vyzval k odstranění uvedených pochybností a k předložení důkazních prostředků prokazujících jeho tvrzení.

[14] Stěžovatel ve stanovené lhůtě na výzvu k odstranění pochybností věcně nereagoval a nedoložil žádné důkazní prostředky, správce daně proto vydal dne 23. 2. 2017 sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností, ve kterém uvedl, že nedošlo k odstranění pochybností a prokázání daňové uznatelnosti nákladu ve výši 5 212 300 Kč, protože bude o tuto částku z moci úřední zvýšen základ daně. Současně stěžovatele poučil, že ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto seznámení může podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků.

[15] Ve dnech 13. a 14. 3. 2017 bylo správci doručeno několik podání obsahujících návrh stěžovatele na pokračování v dokazování. Přílohou těchto podání byly důkazní prostředky roztrženy do 6 skupin.

[16] Správce daně předložené vyjádření stěžovatele a jím navržené a předložené důkazní prostředky posoudil jako nezpůsobilé k vyvrácení pochybností o daňové uznatelnosti nákladu souvisejícího s fakturou č. 029/2014. Uvedl, že stěžovatelem předložené a navržené důkazní prostředky jsou buď nesrozumitelné, neboť nejsou vyhotoveny v jednacím jazyce, nebo jsou ve vztahu k prokázání faktického uskutečnění zprostředkovatelské činnosti zcela irelevantní (prokazují sice výrobu vlnovců, avšak nikoliv to, jak se společnost CZECH CONTACT fakticky zasloužila o zajištění zakázek v oblasti výroby vlnovců pro stěžovatele). Správce daně proto vydal dne 24. 3. 2017 dodatečný platební výměr č. j. 1277087/17/3007-50524-709553, kterým stěžovateli doměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 ve výši 990 280 Kč a současně stěžovatele vyrozuměl o jeho zákonné povinnosti uhradit související penále ve výši 198 056 Kč.

[17] Odvolání stěžovatele proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 11. 2017, č. j. 50928/17/5200-11433-700284. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou, kterou krajský soud zamítl rozsudkem, jenž je předmětem nyní projednávané kasační stížnosti.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval i na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje

právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Uvedeným požadavkům napadený rozsudek dostál. Krajský soud své závěry náležitě zdůvodnil a uvedl, proč považuje žalobní námitky za liché. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Z rozsudku krajského soudu pak zcela jednoznačně plynou i důvody, proč soud nepovažoval za relevantní důkazy předložené stěžovatelem v daňovém řízení (viz bod 21 rozsudku). Nejvyšší správní soud přitom nesdílí názor stěžovatele, že by se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti nespecifikoval, s jakou konkrétní žalobní námitkou se krajský soud neměl vypořádat. Nutno dodat, že není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Uvedeným požadavkům krajský soud plně dostál. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tudíž není důvodná.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že orgány finanční správy postupovaly nesprávně, pokud v řízení o dani z příjmů vycházely z poznatků získaných v řízení o dani z přidané hodnoty, a zejména pokud na základě poznatků z řízení o DPH odmítly provést stěžovatelem navržené důkazní prostředky. Tento svůj názor stěžovatel založil na tvrzení, že v řízení o dani z přidané hodnoty (týkajícím se zdaňovacího období prosince roku 2014) nemohl být nikdy úspěšný, neboť předmětný daňový doklad č. 029/2014 obdržel až v lednu roku 2015. Dle stěžovatele krajský soud pochybil, aprobeval-li uvedený postup orgánů finanční správy.

[20] Nejvyšší správní soud k uvedenému předně uvádí, že nesdílí názor stěžovatele, že by orgány finanční správy jím navržené a předložené důkazy odmítly pouze s ohledem na poznatky vzešlé z řízení ve věci DPH. Z dodatečného platebního výměru plyne, že správce daně se jednotlivými tvrzeními stěžovatele a jím vznesenými důkazními návrhy podrobně věcně zabýval a tyto odmítl označit za relevantní (stěžovatelem předložené listiny), případně je odmítl provést (stěžovatelem navržené výslechy), nikoliv výhradně s odkazem na okolnosti plynoucí z řízení o dani z přidané hodnoty, nýbrž s odůvodněním, že tyto nejsou v úředním jazyce, nebo neprokazují relevantní okolnosti, neboť sice prokazují správcem daně nezpochybňované skutečnosti, že stěžovatel vyrobil a vyfakturoval své mateřské společnosti vlnovce a že stěžovatel si nechal lakování dílů provést společností COLORprofi, spol. s r.o., avšak neprokazují, zda (a jak) se společnost CZECH CONTACT fakticky zasloužila o zajištění rámcových zakázek v oblasti výroby vlnovců pro stěžovatele v roce 2014 ve stěžovatelem tvrzené výši (viz strany 12 až 21 dodatečného platebního výměru). Stěžovatel přitom uvedené hodnocení správce daně v kasační stížnosti věcně nerozpорије; neuvádí, proč jsou dané závěry správce daně

pokračování

nesprávné. Pouze bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění konstatuje, že jím vyjmenované důkazy byly s to osvědčit rozhodné skutečnosti a v rozporu s obsahem správního spisu tvrdí, že důkazy byly odmítnuty „s odkazem na pravomocné rozhodnutí v rámci jiné daně“. Jak již však bylo uvedeno, správce daně poznatky získané v řízení o DPH nepoužil jako podklad k odmítnutí důkazů navržených stěžovatelem. Tyto poznatky (týkající se stejného plnění, tj. plnění souvisejícího s fakturou č. 029/2014) správce daně zohlednil ve vztahu ke vzniku důvodného předpokladu k doměření daně a návazně k vyzvání stěžovatele k podání dodatečného daňového přiznání a dále pak ve vztahu ke vzniku pochybností ohledně faktického uskutečnění sporované služby. Takový postup považuje zdejší soud za zákonný a ve shodě s krajským soudem akcentuje i na věc zcela jistě plně dopadající § 93 odst. 2 daňového řádu, podle kterého lze jako důkazní prostředky použít i podklady převzaté z jiných daňových řízení. K tomu podpůrně viz i související odbornou literaturu vztahující se k tomuto zákonnému ustanovení: *„Podklady převzaté z jiných daňových řízení jsou údaje, které správce daně získal ohledně téhož daňového subjektu v řízení o jeho jiné daňové povinnosti. Ty mohou posloužit jako důkaz v probíhajícím řízení, zejména jde-li o údaje obsahově se dotýkající více daňových povinností (např. podklady k ekonomickým aktivitám daňového subjektu vyvolávajícím daňovou povinnost daně z příjmu, daně z přidané hodnoty, spotřební daně, případně daní jiných).“* (viz BAXA, J.; KANIOVÁ, L. Komentář k §93 odst. 2. In: BAXA, J. et al. *Daňový řád: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2011). Nutno pak dodat, že stěžovatel měl v nyní přezkoumávaném řízení (tj. v řízení na dani z příjmů) prostor pro to, aby pochybnosti správce daně (založené právě řízením ve věci DPH) vyvrátil. Byl vyzván k podání dodatečného daňového přiznání, následně byl vyzván k odstranění vzniklých pochybností a konečně pak měl možnost vyjádřit se k výsledku postupu k odstranění pochybností. Prostor pro vysvětlení nastalé situace, zpochybnění vyhodnocení jím předložených důkazů a předložení dalších důkazů pak měl i v rámci odvolacího řízení. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem ani v tom, že by mu nebylo umožněno unést důkazní břemeno. Kasační soud přitom ve shodě s krajským soudem považuje v kontextu uvedeného za zcela irrelevantní argumentaci stěžovatele týkající se neexistence šance na úspěch v řízení o dani z přidané hodnoty za období prosinec 2014 (z důvodu tvrzené nemožnosti v tomto zdaňovacím období uplatnit nárok na odpočet z dokladu č. 029/2014, neboť tento měl být stěžovateli doručen až v lednu roku 2015). Kasačnímu soudu není zřejmé, jak by měla daná argumentace ovlivnit zákonnost daňového řízení ve věci daně z příjmů (ve kterém stěžovatel mohl plně uplatnit své procesní právo navrhopat relevantní důkazní prostředky a prokázat, zda se sporná služba uskutečnila, či nikoliv – viz výše). Nutno dodat, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti napadá konkrétní postup správce daně v řízení o DPH (uvádí např., že správce daně měl ověřit datum doručení dokladu č. 029/2014 stěžovateli), nelze se těmito námitkami zabývat v nynějším řízení, ve kterém soud přezkoumává zákonnost postupu správce daně při stanovení daně z příjmů, nikoliv daně z přidané hodnoty.

[21] Jako nedůvodnou pak kasační soud hodnotí i námitku stěžovatele, že krajský soud pochybil, odkázal-li v rozsudku na rozhodnutí Nejvyššího správního ze dne 28. 6. 2007, č. j. 2 Afs 192/2006 - 122, neboť toto není na věc stěžovatele přílehlavé. Nejvyšší správní soud je naopak názoru, že daný rozsudek zdejšího soudu na věc stěžovatele plně dopadá, neboť se zabývá důkazním standardem při prokazování daňové uznatelnosti nákladů na zprostředkovatelskou činnost. Předmětem nynější věci je přitom, jak plyne z výše uvedeného, daňová uznatelnost nákladu na zajištění rámcových zakázek na výrobu

vlnovců, tedy nákladu na zprostředkovatelskou činnost. Krajský soud proto nepochybil, odkázal-li v rozsudku na dané rozhodnutí zdejšího soudu. Krajskému soudu pak nelze vytýkat ani to, že v rozsudku odkázal mj. na strukturální a personální propojení jednotlivých subjektů. Krajský soud (stejně jako orgány finanční správy) totiž stěžovateli nevytýkal samotnou existenci tohoto propojení, či snad nepřiměřenost cen aplikovaných mezi jednotlivými subjekty, nýbrž tuto propojenost promítl do kontextu nyní projednávané věci a dovodil z ní, resp. z vyjádření Dipl.-Ing. Jana Güttlera, jednatele stěžovatele, jednatele společnosti CZECH CONTACT a jednatele německé mateřské společnosti stěžovatele Skodock Verwaltungs und Vertriebs GmbH v jedné osobě, nejasnost úlohy společnosti CZECH CONTACT při zajišťování zakázek pro stěžovatele. S tím se přitom kasační soud plně ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na bod 22 rozsudku krajského soudu.

[22] Pokud pak stěžovatel dále rozporoval závěry správce daně ohledně odlišnosti jednotlivých faktur č. 029/2014 založených ve správním spise, ohledně obsahu protokolu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 1619272/15/3007-60562-705285, ohledně data uzavření svých účetních knih a ohledně formálnosti odmítnutí důkazních prostředků z důvodu jejich nepředložení v úředním jazyce, je nutno zdůraznit, že stěžovatel tato tvrzení neuplatnil v žalobě. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co byl vydán přezkoumávaný akt, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017 - 67). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). Pouze z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud dodává, že ani argumentace vznesená až v kasační stížnosti by neměla potenciál vyvolat zrušení rozsudku, resp. rozhodnutí orgánů finanční správy. Argumentace správce daně týkající se různých podob faktury č. 029/2014 (tvrzeně jednou předané i během ústního jednání zaznamenaného v protokolu č. j. 1619272/15/3007-60562-705285, kterýžto je založen ve správním spise) a uzavření účetních knih stěžovatele nebyla nosnou argumentací, na které by správce daně vystavěl neuznání předmětného nákladu, nýbrž šlo „pouze“ o reakci správce daně na tvrzení stěžovatele o nesprávném určení data doručení dokladu č. 029/2014 (viz stranu 13 dodatečného platebního výměru). Polemika stěžovatele s těmito závěry by tedy nemohla nic změnit na celkovém výsledku věci. K tvrzením ohledně nutnosti akceptace důkazů vyhotovených v německém jazyce je pak nutno odkázat na § 76 odst. 2 daňového řádu, podle kterého písemnosti vyhotovené v jiném než českém jazyce musí být předloženy v originálním znění, a současně v překladu do jazyka českého, pokud správce daně neprohlásí, že takový překlad nevyžaduje. Stěžovatel si ostatně byl své povinnosti poskytnout správci daně překlad daných listin vědom (viz podání stěžovatele ze dne 13. 3. 2017). Nejvyšší správní soud neshledal v rozsudku krajského soudu a

pokračování

v rozhodnutích správních orgánů ani žádnou jinou nezákonnost či vadu, pro kterou by bylo třeba přistoupit ke zrušení rozsudku krajského soudu, či rozhodnutí orgánů finanční správy. S jejich nosnou argumentací se ztotožnil a v podrobnostech na ni odkazuje.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu